

- 2011 • Γαλανός Κάρολος, «Προβολή χώρων αστικής συλλογικότητας μέσα από το σινεμά: Το όριο.», άρθρο βασισμένο στην έννοια του δημόσιου χώρου στη σύγχρονη πόλη όπως φαίνεται μέσα από το σινεμά ειδικός συλλογικός τόμος 1^{ος} Συνεδρίου «Δημόσιος Χώρος... Αναζητείται», Cannot Not Design Publications και TEE/TKM, Οκτώβριος 2011, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα, σελ.125-128.

B7

Károlos Galanós
Carlos Galanos

Προβολή χώρων αστικής συλλογικότητας μέσα από το σινεμά: Το όριο
Projection of urban collectivity spaces through cinema:
The limit

Περίληψη
Εξ’ οριούν οι αναγκαιότητα για έλεγχο μέσα στο αστικό κέντρο υπάρχει, η πόλη όμως εξελίσσεται και μαζί της και ο δημόσιος χώρος. Έτσι από το πιο δημόσιο στο πιο ιδιωτικό, η πρόσβαση στο συλλογικό χώρο ελέγχεται λιγότερο ή περισσότερο και ο χρήστης της πόλης, αισθάνεται λιγότερο ή περισσότερο ελεύθερος μέσα σε αυτούς συνδέοντας κάποιες φορές το δημόσιο με το ελεύθερο ή το δημόσιον. Ο ρόλος του δημόσιου χώρου στο νέο περιβάλλον που εισήγαγε η αστική εξέλιξη της πόλης, δια μέσου του όρου της προσθαυμάτως, διαφοροποιείται με τον παρακάτω τρόπο σε τρία επίπεδα ιδιωτικοποίησης:
α Δημόσιοι χώροι (ο δρόμος, η πλατεία, η αστικό κενό),
β Δημόσιο-ιδιωτικοί χώροι [τα εμπορικά κέντρα, το αεροδρόμιο, το καφενεά, κ.λ.],
γ Ιδιωτικό-δημόσιοι χώροι [εσωτερικά αιθρία, το μπαλκόνι, μια αιθουσα αναμονής, ή η εισόδος μιας πολυκατοικίας].
Χρησιμοποιώντας το κινηματογραφικό μέσο, με αυτή την εισήγηση, δίνεται η δυνατότητα κατανόησης μιας πυχίς της μεταβλητότητας, των ρευστών ορών και των νέων νοματοδοτήσεων του δημόσιου αστικού χώρου σήμερα. Ψάχνοντας παραδείγματα μέσα από το σινεμά και επισύζαντας στις παραπάνω τρεις κατηγορίες δημόσιου χώρου, στόχος αυτής της ανακοίνωσης είναι η τεκμηρίωση της δυνατότητας απορρόφησης, ικανοποίησης και στεγανότητας των δημόσιων, δημόσιο-ιδιωτικών και ιδιωτικού-δημόσιων χώρων αντίστοιχα, όπως έχουν διαγράφωσει σημερινά μέσα στη πόλη.

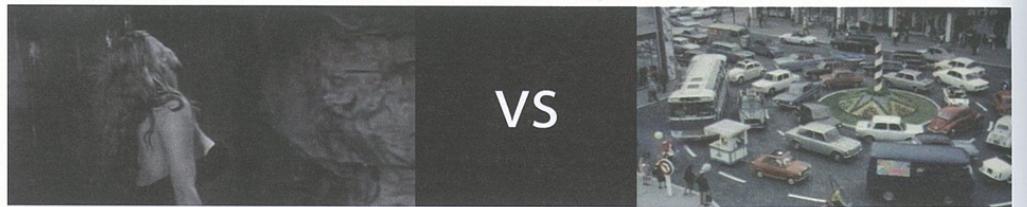
Abstract
This research investigates the public space of the cinematographic city by focusing on 4 different films. Cinema is used as a method of research, in order to explore the perception of individuals' freedom in relation to the design of public spaces. With reference to the representation of several categories of cities, films are organized in a way of relating the neorealist city [La dolce vita, F. Fellini 1960], the modern city [Play-time, J. Tati 1967], the post-modern city [Der Himmel über Berlin, W. Wenders 1987] and the technological city [Minority report, S. Spielberg 2002] with cinema.
Focusing on the different types of public space that we can observe in contemporary urban environments, these are: the public, public-private and private-public spaces as they are represented on the "intensified" or sometimes "hypertrophied" city where we live in.
If we take the definition of city's public space to its access, function and aim, and apply it to the above three types of it, only the access differentiates each type, since the function and the aim apparently remain the same.
The public spaces, which are being described in this research, are unlimited, accessible to all citizens who can use them while remaining anonymous. These spaces are capable of absorbing any kind of public activity, inspiring people to behave freely.
Moreover, the public-private spaces that generate a "collective private" sense are private spaces designed for a communal purpose. They preserve the human need of the individual freedom in the intensified city and are designed to satisfy the necessities of everyday life.
Finally the private-public spaces are made in an "individualized public" sense, designed for the individual where anonymity does not exist. These spaces are impermeable and guarantee the individual freedom of the user who is also the owner of the place and orientates the limits between public and private.
From an architectural and urban point of view, with respect to the cinematographic corpus of the representation of the depicted cities, the main aim of this paper is to show the capacity of absorption, satisfaction and impermeability of public space in the city, categorizing it to three types: public, public-private and private-public.

Σύμφωνα με τον François Ascher,¹ οι μεγάλες αλλαγές που χαρακτηρίζουν την αστική επανάσταση και τη νέα τάξη πραγμάτων που αποτελούν τη σύγχρονη πόλη προϋποθέτουν αλλαγές και στο σχεδιασμό του δημόσιου χώρου όπως τον ξέραμε. Ο δημόσιος χώρος επηρέαζε το άτομο ανέλογα με την οπική ελεύθερια² που του προσφέρει. Σε αυτό το πνεύμα και σε συνέχεια της διδακτηρικής μου διατριβής με θέμα: «Αρχιτεκτονικές συνθέσεις πιθανών πόλεων VS η αστική εξέλιξη: Προβολή του δημόσιου χώρου μέσα από το σινεμά», (IUPC, Barcelona 2009), ο παρακάτω εισήγηση προέρχεται από το αρχιτεκτονικό και πολεοδομικό ενδιαφέρον που φέρει το σινεμά για τον δημόσιο χώρο την υπερτροφική, διαγωμένης και πολλές φορές φουσκωμένης πραγματικότητας της κινηματογραφής κήπης πόλης όπως χαρακτηρίζεται από τη Julianne Bruno.³

Ανάλυση
1. Ανάλυση προβλήματος: Η έννοια του δημόσιου χώρου σήμερα έχει αλλάξει
Με την εμφάνιση τόπων όπως τα εμπορικά κέντρα, τα αεροδρόμια, τα γυμναστήρια, τα ξενοδοχεία, κ.λ., ο δημόσιος χώρος μέσα στη πόλη έχει στραφεί προς την έννοια του συλλογικού χώρου. Αυτό το είδος χώρων όπου αναπτύσσονται δια-

φόρων τύπου σχέσεις χαρακτηρίζονται συχνά μέσα από τον αστικό σχεδιασμό των τελευταίων 50 χρόνων με την έννοια του «τοπίου τοπίων» φτιαγμένα για την αλληλεπίδρωση και την οικειοποίηση.
2. Ανάλυση μεθόδων: Γιατί το κινηματογραφικό πόλη
Από την εφεύρεσή του, το κινηματογραφικό μέσο έχει καταγράψει εικόνες αναφορικά με την εξέλιξη της πόλης. Επιλέγοντας τις ταινίες *La dolce Vita* (Fellini 1960), *Play-time* (Tati 1967), *Der Himmel über Berlin* (Wenders, 1987) και *Minority Report* (Spielberg 2002), στόχος αυτής της εισήγησης είναι να γίνει ο απορρόπτος συνδυασμός μεταξύ της νεοελληνικής και της μοντέρνας πόλης καθώς και της μετα-μοντέρνας και της τεχνολογικής πόλης αντίστοιχα, εστιάζοντας στη διαφοροποίηση και τα νέα όρια του συλλογικού χώρου. Σύμφωνα με τα παραπάνω ο σύγχρονη πόλη είναι ένα μόρφωμα αλλαγών που επέφερε την αστική εξέλιξη. Με βάση αυτό το ακεπτικό ότι μπορούσε κανές να πει ότι την πόλη σήμερα είναι η οποτέλεσμα διαφορετικών στράβωσών που ήρθαν να καθίσουν η μια πάνω στην άλλη για να καταλήξουμε να ζούμε στο αστικό περιβάλλον όπως το γωγόριζουμε. Μελετώντας τις παραπάνω κινηματογραφικές ταινίες δίνεται η ευκαιρία οργάνωσης τους, ώστε ο ανάλυση κάθε μιας από τις εν λόγω στρώσεις της σύγχρονης πόλης να γίνει με ευδιάκριτο τρόπο.

B7

1

2

1
Οι δημόσιοι χώροι της νεορεαλιστικής πόλης σε αύγυρη με αυτούς της μοντέρνας εκδοχής της, μέσα από την σημεδαφάρια του ανεμό.

The public spaces of neorealist city comparing to those of its modern version, through the cinematographic ambience.

2
Οι δημόσιοι χώροι της μετά-μοντέρνας πόλης σε σύγκριση με αυτούς της τεχνολογικής εκδοχής της, μέσα από την σημεδαφάρια του ανεμό.

The public spaces of meta-modern city comparing to those of its technological version, through the cinematographic ambience.

3-5
Οι δημόσιοι-ιδιωτικοί χώροι της νεορεαλιστικής πόλης σε αύγυρη με αυτούς της μοντέρνας εκδοχής της, μέσα από την σημεδαφάρια του ανεμό.

The public-private spaces of neorealist city comparing to those of its modern version, through the cinematographic ambience.

6
Οι ιδιωτικό-δημόσιοι χώροι της μετά-μοντέρνας πόλης σε αύγυρη με αυτούς της τεχνολογικής εκδοχής της, μέσα από την σημεδαφάρια του ανεμό.

The private-public spaces of meta-modern city comparing to those of its technological version, through the cinematographic ambience.

3. Ανάλυση έρευνας

Χρησιμοποιώντας το σινεμά για να μιλήσουμε για τον δημόσιο χώρο πόλεων με ταυτή πυκνόπτα,⁵ στόχος είναι να εξαφαλιστούν οι απαραίτητες εικονές-σκηνές από τανίες που δείχνουν τον τρόπο με τον οποίο η χρήστης βρίσκεται αντιμέτωπος μέσα από τους διαφορετικούς τύπους εκδηλώσεων και τα απρόβλεπτα της πόλης στο δημόσιο χώρο, τόπος της πόλης όπου ουμβαίνουν⁶ τα πάντα, και με αυτόν τον τρόπο δημιουργούνται κοινωνικές ανταλλαγές-σχέσεις μεταξύ των διαφόρων χαρακτήρων.

3.1 Δημόσιοι χώροι: La dolce Vita vs Play-time

Συγκρίνοντας τους δημόσιους χώρους της νεορεαλιστικής πόλης στη ταινία La Dolce Vita με αυτούς που περιγράφονται στη ταινία Play-time, παρατηρείται ότι αντιβίεται από τον μοντέρνο κινηματογράφο που περιγράφεται ως ουκετίστης της σημερινότητας, οι δημόσιοι χώρους που παγκόμασαν πόλης όπως την φαντάσπηκε ο σκηνοθέτης, οι δημόσιοι χώροι στη νεορεαλιστική άποψη του Fellini παρουσιάζονται μέσα από την αναδογήρωνση και ανοικοδόμηση της παραδοσιακής πόλης όπως την έχεμε λόγω της σημαντικής μετακίνησης του πληθυσμού στην πόλη.

Η πλατεία στη μοντέρνα πόλη του Tatti είναι σαχεδανό αύγακηρης αφύσης σε κανένα σημείο της ταινίας δε γίνεται αναφορά σε αυτήν. Αντίθετα στη ταινία La Dolce Vita η πλατεία παίζει βασικό ρόλο τόσο στη δομή της πόλης όσο και στην έκφραση ελευθερίας των χαρακτήρων της ταινίας. Στην ακινή της πλατείας στην Fontana di Trevi, η αμερικανίδα θηβούσσας δε διστάζει να οικειοποιείται το δημόσιο χώρο και να βουτήξει κυριολεκτικά μέσα στα αντιρύματα για να δροσιστεί από τη θερμή ρωμαϊκή νύχτα του καλοκαιριού. Με αυτή τη κίνηση το σκηνοθέτης υπογραμμίζει τη σημαντικότηταν των δημόσιων χώρων για τους χρήστες της πόλης οι οποίοι είναι ανοικτοί σε όλους και τους καλούν να λειτουργήσουν με αίσθηση πλήρους στοματικής ελευθερίας. Αντίθετα στη ταινία Play-time, η χρήστης της πόλης δεν έχει πολλά περιθώρια οικειοποίησης του δημόσιου χώρου της, αφού αυτός περιορίζεται κυρίως σε δρόμους γεγάμους αυτοκίνητα, συνεχούς ροής, με χαρακτηρική ακονή αυτού του carousel οντοτητού που εξελίσσεται προς το τέλος της ταινίας.

3.2 Δημόσιοι χώροι: Der Himmel über Berlin vs Minority Report

Στο Βερολίνο της ταινίας Der Himmel über Berlin, με εικόνες της γερμανικής πρωτεύουσας από ψήλα, ο σκηνοθέτης δείχνει τα κενά αδόμητου χώρου που σχηματίζονται από τους οδικούς δένοντας της πόλης ανάμεσα στα μεγάλα μηλοκάς των οικοδομικών τετραγώνων. Η φωτουριστική αναπράσσωση της Washington, που προσφέρει στη ταινία Minority Report, έρχεται μέσα από τη μίξη του νέου και φουτουριστικού με το υπάρχων και γνωστό. Είναι χαρακτηριστική η διαφοροποίηση

της πόλης του μέλλοντος μέσα από τη **καθετότητά της**, συγκριτικά με την **οριζόντια** πολεοδόμηση της μετά-μοντέρνας πόλης. Πιο συγκεκριμένα οι δρόμοι των αυτοκινήτων είναι οριζόντιοι αλλά και κάθετοι αφού τα οχήματα μπορούν και κυλιόφορον στις προσόψεις των κτιρίων οι οποίες προτείνονται με τον τρόπο αυτό για δημόσια χρήση. Στην ταινία αυτή μπορεί κανείς να φανταστεί ότι στο μέλλον θα είναι δυνατό να παρκέρεται το αυτοκίνητό στην πόρτα του διμερέσματός μας, ανεξάρτητα από τον όροφο στον οποίο ζούμε, εφόσον η κάθετη κίνηση στην πρόσψη ενός κτιρίου είναι εφικτή.

3.3 Δημόσιο-ιδιωτικοί χώροι: La dolce Vita vs Play-time

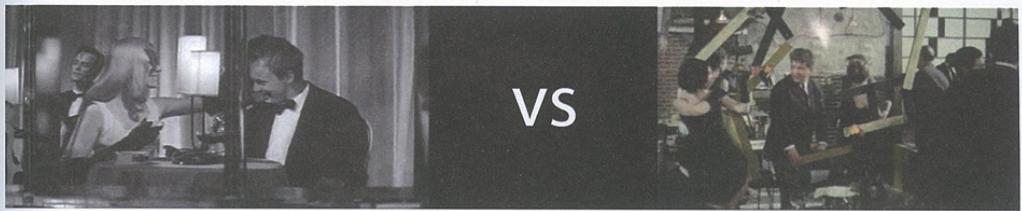
Τόσο στην αναπαράσταση της νεορεαλιστικής όσο και της μοντέρνας πόλης οι δημόσιο-ιδιωτικοί χώροι είναι αναγνωρίσιμοι κοντά σε δρόμους ή πλατείες, τόπους μετάβασης και συγκέντρωσης του πληθυσμού ενώσεις αστικού κέντρου, καλά σηματοδοτούμενοι, ώστε να γίνονται ορατοί στους χρήστες της πόλης και με αυτόν τον τρόπο να τους ελκύνουν για να ικανοποιήσουν καθημερινές τους σύγκες. Όπως διακρίνεται στη ταινία La dolce Vita, όταν βρίσκονται σε τέτοιου είδους χώρους που οι πρωτανιστές της ταινίας γνωρίζουν με ακρίβεια το είδος της κοινωνικής ζωής που θα συναντήσουν. Οι δημόσιο-ιδιωτικοί χώροι στους οποίους ο Fellini εισέρχεται το θεατή, είναι χώροι όπου οι χαρακτήρες του γνωρίζουν για να δειχθούν, δίνοντας έτσι έμφαση στη ζωή της ρωμαϊκής «jet-set».

Ομοίως στη ταινία Play-time, οι χαρακτήρες βρίσκονται εκτεθειμένοι προ διαφόρων κοινωνικο-οικονομικών καταστάσεων παρόμοιων με αυτές που συναντήνεται στα μεγάλα αστικά κέντρα σήμερα. Το Royal παρουσιάζεται ως ένα αποκλειστικό εστιατόριο για τους ανθρώπους της πόλης με υψηλή αγοραστική δύναμη. Όταν ο «Monsieur Hulot» σπάει τη γυάλινη πόρτα στοι ωστροποίες αλλάζουν και το αποκλειστικό περιβάλλον του εστιατορίου μετατρέπεται σε ένα χώρο όπου όλοι οι χαρακτήρες, ανεξάρτητως κοινωνικής τάξης, μπερδένονται, σχετίζονται και αλληλεπιδρούν μεταξύ τους. Η συμπεριφορά των χαρακτήρων σε αυτές τις σκηνές, δεν περιορίζεται πια από τον χώρο. Από το χώρο θα δημιουργηθεί μια νέα αρμονία, ένας κοινωνικός χώρος με μεγαλύτερη συνοχή, σε αντίθεση με την ορχή όπου ήταν αποκλειστικός. Είναι η Νέα Βαβυλώνα των Καταστασιακών, ο οποίος του μη διαχωρισμένου,⁸ κάτι που μοιάζει με το αστικό κοινωνικό μήγμα και συνάδει με την έννοια ενός μεγάλου αστικού κέντρου.

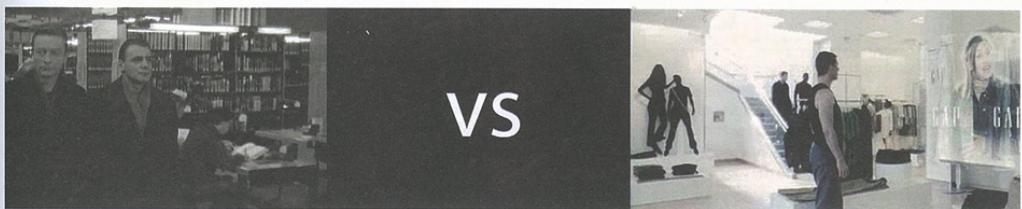
3.4 Δημόσιο-ιδιωτικοί χώροι: Der Himmel über Berlin vs Minority Report

Οι δημόσιο-ιδιωτικοί χώροι της μετά-μοντέρνας και της τεχνολογικής πόλης δεν απέχουν και πολύ από τα όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω. Στη ταινία Der Himmel über Berlin, ο δημόσιος βιβλιοθηκός της πόλης, που συνδέεται άμεσα με το δημόσιο

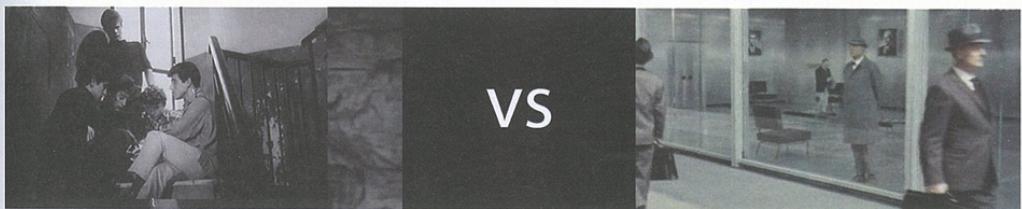
126/127

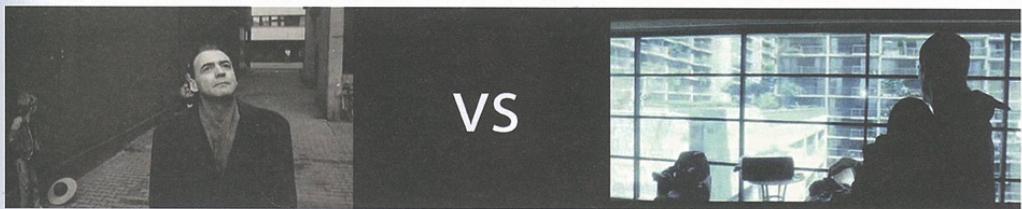
3

4

5

6

μόδιο χώρο της, είναι ένα μέρος προσβάσιμο για όλους τους πολίτες που ψάχνουν ένα βιβλίο, θέλουν να μελετήσουν ή να φιλοσοφήσουν σε σχέση με την καθημερινότητα τους. Πρόκειται για μια πλατεία και ένα χώρο συνάντησης του πληθυσμού της πόλης με πνευματικές ανησυχίες.

Στο *Minority Report*, ένας από τους καθοριστικούς χώρους της πόλης του μέλλοντος για το σενάριο της ταινίας, είναι το εμπορικό κέντρο.⁹ Η σημαντική πυκνότητα πληθυσμού, που πάει εκεί για να καταναλώσει, το καθιστά έναν συλλογικό χώρο για την πόλη που σχετίζεται με την ικανοποίηση καθημερινών αναγκών. Στο πλαίσιο της αναπράστασης της μεγάλης πόλης, όπως προτείνεται στην ταινία *Minority Report*, η πρόσβαση στους δημόσιο-ιδιωτικούς χώρους ελέγχεται από ψηφιακά μέσα, για παράδειγμα ο υπολογιστής του καταστήματος «GAP» στο εμπορικό κέντρο αναγνούριζε τον πρωταγωνιστή της ταινίας και του προτείνει ένα χρώμα για το πουκάμισο που θέλει να αγοράσει. Με τον τρόπο αυτό η ροή στο δημόσιο χώρο της πόλης είναι **ελεγχόμενη** ενώ η πρόσβαση στους δημόσιο-ιδιωτικούς χώρους υπό επιτήρηση.¹⁰ Όσοι οι πολίτες είναι ψηφιακώς καταχωριμένοι και είναι γνωστό αν πάσα στιγμή πού βρίσκονται, με αποτέλεσμα το παρόδεξο: να μην τους επιτρέπεται να καθούν ή να κρυφτούν στην ανανυμία¹¹ που συχνά συναντά κανείς στην ζωή της μεγάλης πόλης.

3.5 Ιδιωτικό-δημόσιοι χώροι: *La dolce Vita vs Play-time*

Το κοινό καρακτηριστικό των ιδιωτικό-δημόσιων χώρων όπως φαίνεται στην ανάλυση των παραπάνω ταινιών είναι ότι αυτού του είδους οι χώροι με δημόσιο περιεχόμενο είναι προσβάσιμοι μόνο μέσα από τον ιδιωτικό χωρικό χώρο της πό-

λης. Η πύλη και το **κατώφλι**,¹² εξ' ορισμού λειτουργούν για το κτίριο ως ένα όριο μεταξύ του εσωτερικού και του εξωτερικού περιβάλλοντος του στόμου. Ο καρακτήρας του ιδιωτικό-δημόσιου χώρου δεν ταυτίζεται μόνο με την έννοια του ορίου, αλλά με μια περιοχή μέσα της οποίας επικοινωνούν διαφορετικοί χώροι.¹³ Είναι καρακτηριστική η οκνή στη ταινία *La dolce Vita*, όπου ο Fellini δείχνει το δημόσιο περιεχόμενο της σκάλας ενάς κτηρίου. Ο θεατής μπορεί να ανακαλύψει μια μορφή αλληλεπίδρασης μεταξύ των παιδιών της πολυκατοικίας τα οποία βρίσκονται εκεί για να πάζουν. Η σκάλα του κτηρίου έχει μετατραπεί από τους ίδιους τους κατοίκους, οι οποίοι γνωρίζονται μεταξύ τους, σε χώρο συνάντησης, προσιτό για την κοινωνικοποίηση τους και την οικειοποίηση αφού **έτσι κι αλλώς τους ανήκει**.

Ένας άλλος χώρος με δημόσιο περιεχόμενο αλλά πολύ διαφορετικών προδιαγραφών από τον παραπάνω, περιγράφεται στη σκηνή της αίθουσας αναμονής στην ταινία *Play-time*. Η αίθουσα αναμονής έχει μια διακωριστική έννοια για το άτομο από τον ιδιωτικό χώρο του κτηρίου ως **μεταβατική περιοχή** μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού. Ο κύριος πρωταγωνιστής της ταινίας περιμένει εκεί να κληθεί για να συναντηθεί με τον διευθυντή της εταιρείας, ο οποίος κατά κάποιο τρόπο είναι και ο ιδιοκτήτης του χώρου. Ο «Monsieur Hulot» φάνεται παγιδευμένος μέσα σε ένα γυάλινο κουτί, την αίθουσα αναμονής, το οποίο δύναται δεν εμποδίζει την οπική επαφή με το δρόμο.

3.6 Ιδιωτικό-δημόσιοι χώροι: *Der Himmel über Berlin vs Minority Report*

Κατά τη διάρκεια της ταινίας *Der Himmel über Berlin* ο θεατής ανακαλύπτει ότι ο μη δομημένος χώρος ανάμεσα στα κτίρια της πόλης είναι χώρος που κατοι-

κείται. Το αστικό κενό όπου το ποιθετείται ένα τοίρκο, είναι για αυτούς που εργάζονται και ζουν σε αυτό τον χώρο, ένας δημόσιος χώρος οικειοποιημένος για τις ιδιωτικές τους στιγμές. Οι ιδιωτικό-δημόσιοι χώροι σε αυτή την τανία είναι παρακείμενοι χώροι, πάνω από τα κτήρια, στην καρδιά του Βερολίνεζικου μηλοκ. Είναι οπινεία της πόλης που όπως φαίνεται και στη τανία έχουν έντονη την αισθηση της δημόσιας ζωής για τους κατοίκους των γύρω κτιρίων, έτσι τα παιδιά της αυτοκίας επωφελούνται από αυτό το κενό για να το μετατρέψουν σε χώρο αναψυχής και παιχνιδιού.

Μεταξύ διαφορετικών τυπολογιών, όπως είδαμε μέχρι αυτό το σημείο, από Minority Report οι ιδιωτικό-δημόσιοι χώροι που συναντά ο θεατής είναι ποικίλοι. Από το μπαλκόν, τον υπόλογκο κέντρο πυριανέδρητων κατοικιών ή το εσωτερικό αίθριο ενός κτηρίου, ο S. Spielberg πινακάς σαυναϊσθητά δαμαρφώνει τους ιδιωτικό-δημόσιους χώρους της πόλης του μέλλοντος με βάση αυτούς του παρελθόντος. Η γενική παρατήρηση πάντος αναφορικά με το θέμα που εξετάζεται εδώ, είναι ότι οι ιδιωτικό-δημόσιοι χώροι μπορεί να συσχετίζονται με τον δημόσιο χώρο, αλλά απομονώνται από αυτόν με καλά προσδοκιμένα όρια και φυσικά σύννορα ωρίζοντας τη δημόσια ζωή του ιδιωτικού χώρου του απόμονως από αυτή του κέντρου της πόλης. Στον ιδιωτικό-δημόσιο χώρο η πρόσβαση και οι δρόι χρήσης του χώρου ελέγχονται ανάλογα με την επιθυμία του βασικού χρήστη του μέρους, που είναι και ο ιδιοκτήπος του.

Συμπεράσματα

Εφαρμόζοντας το τρίπτυχο του ορισμού του δημόσιου χώρου σύμφωνα με τον Kant¹⁴ λειτουργία, πρόβαση, οκονός για τις έννοιες των δημόσιων, δημόσιο-ιδιωτικών και ιδιωτικό-δημόσιων χώρων που περιγράφονται πιο πάνω, παραπέραιτα ότι οι λειτουργία και ο οκονός [φύλασσοφικό τέλος] για τις τρεις κατηγορίες είναι παρεμφερείς. Η διαφοροποίηση των δημάρχων έρχεται από την πρόσβαση:

- α Οι δημόσιοι χώροι λουπιών, είναι χώροι «χωρίς άρια», ικανοί να απορροφήσουν οποιουδήποτε τύπου κουνουνική δραστηριότητα από μέρους των πολιτών μιας πόλης, οι οποίοι καλούνται να ενεργήσουν σε αυτούς με πλήρη έννοια στατικής ελευθερίας.
- β Οι δημόσιο-ιδιωτικοί χώροι είναι ιδιωτικοί χώροι συλλογικότητας οι οποίοι τείνουν προς το κοινό. Είναι χώροι ικανοποίησης των καθημερινών αναγκών για την κοινότητα μιας πόλης με όλες τις κοινωνικό-οικονομικές πτυχές που η πρόσβαση σε τέτοιου είδους μέρη συνεπάγεται προδιαθέτοντας την ατομική ελευθερία στο χρήστη που τους επισκέπτεται για να καταναλώσει.
- γ Οι ιδιωτικό-δημόσιοι χώροι είναι χώροι με τάση προς τον ιδιωτικό χαρακτήρα του λειτουργικού προγράμματος με το οποίο είναι συνδεδεμένον. Είναι στεγανοί χώροι, οι οποίοι διασφαλίζουν την ατομική ελευθερία στον βασικό χρήστη τους (το άτομο), ο οποίος είναι και ο ιδιοκτήπος και τα εποιένως αποφάσιζει το όριο μεταξύ του δημόσιου και ιδιωτικού χαρακτήρα τους.

Εν κατακλείδι, μα αυτή την ανακοίνωση, χρησιμοποιείται το κυνηγματογραφικό μέσο για γίνεται αντιληφθέα πάος η αίσθηση της ελευθερίας για τους χαρακτήρες των επιλεγμένων τανίων, έχει σκέση με τη δομή και τα όρια του δημόσιου χώρου στην πόλη. Έτσι γίνεται κατανοπή η διαστρωμάτωση του, στους δημόσιους χώρους: σχεδιασμένους για την ατομική ελευθερία των πολιτών μιας πόλης, στους δημόσιο-ιδιωτικούς χώρους που είναι φτιαγμένοι ώστε να προδιαθέτουν την ατομική ελευθερία στους χρήστες που τους επισκέπτονται και στους ιδιωτικό-δημόσιους χώρους όπου η ατομική ελευθερία του ανθρώπου μπορεί να εγγυηθεί.

Υποσημειώσεις

- 1 Ascher, F., (2004-2005). Los nuevos principios del urbanismo. Madrid Alianza Editorial SA. σ.62.
- 2 Simmel, G., (2007). Les grandes villes et la vie de l'esprit. Paris: édition de L'Herne. σ.34.
- 3 Όλα αυτά τα επίθετα για την πόλη είναι μέρος της διαισθητικής περιγραφής για την αναπαράσταση της πόλης σε κάθε μιας από τις επιλεγμένες τανίες

που προσφέρει το κινηματογραφικό μέσο. Η έκφραση για την διογκωμένη πόλη λογ ξρησιμοποιήθηκε από τη Julianne Bruno για την περιγραφή της αναπαράστασης της πόλης του μέλλοντος στην ταινία Blade Runner.

- 4 Sola-Morales, I., (2003). Territorios. Βαρκελώνη: Editorial Gustavo Gili SL. σ.153. Colin Rowe y Fred Koetter, (1978). Collage city, Cambridge, Mass: MIT press Τουρνικώτης, Π., (2006). Η αρχιτεκτονική στη σύγχρονη εποχή. Αθήνα: Futura. σ.125.
- Ascher, F., (Mai 1996). Métapolis ou l'avenir des villes. Paris: éditions Odile Jacob. σ.254 και σ.255.
- Koolhaas, R., (2001): "A new public space", Project on the city, vol.2. Espana : Taschen. σ.524.
- Koolhaas, R. και OMA, (1997). S, M, L, XL. Κολωνιά: Benedikt Taschen. σ.286.
- Συμβούδινον τα πάντα με την έννοια ότι στα αστικά κέντρα ο χρήστης έχει ένα ευρύ φόρμα εκδηλώσεων-διαδροστικών γεγονότων, στο οποίο καλείται να εξελιχθεί.
- Chollet L., (2004). Les situationistes: l'utopie incarné. France: Gallimard.
- Koolhaas R., (2004). Junkspace. Content. Γερμανία: Taschen. σ.162-171.
- Lootsma B., (2001). Cherchez le guide. Le visiteur: S, M, L, XL, no 7, Besançon, σ.108-109.
- Koolhaas, R. et Harvard Design School: Project on the city, Boeri S. et municipality, Tazi N., Kwinter S. et Fabricius D., Obrist H.U., (2000-2001). Mutations. Barcelona: Actar. σ.154.
- 10 Sze Tsung L., (2001). Ulterior Spaces. Project on the city, vol. 2. Ισπανία: Taschen. σ.767.
- 11 Σταυρίδης, Σ., (2002). Ανά τη πόλη οθόνη στην πόλη σκηνή. Αθήνα: Ελληνικό Γράμματο. σ.59.
- 12 Σταυρίδης, Σ., (2002). Ανά τη πόλη οθόνη στην πόλη σκηνή. Αθήνα: Ελληνικό Γράμματο. σ.290.
- 13 Σταυρίδης, Σ., (2002). Ανά τη πόλη οθόνη στην πόλη σκηνή. Αθήνα: Ελληνικό Γράμματο. σ.291 και 293.
- 14 Ramoneda J., (29.07.2003), A favor del espacio público. El País. Βαρκελώνη: Edición Cataluña. σ.023.

Βιβλιογραφία

- Αρχιτεκτονική σύνθεση και αστικός σχεδιασμός
Vásquez, C.G., (2004). Ciudad Hojaldré: Visiones Urbanas del siglo XXI. Barcelona: Editorial Gustavo Gili SL.
- Koolhaas, R., (2001). Project on the city, vol.1 και 2. Espana: Taschen.
Η ζωή στην πόλη
Simmel, G., (2007). Les grandes villes et la vie de l'esprit. Paris: éditions de L'Herne.
Τουρνικώτης, Π., (2006). Η αρχιτεκτονική στη σύγχρονη εποχή. Αθήνα: Futura.
Ascher, F., (2004-2005). Los nuevos principios del urbanismo. Madrid Alianza Editorial SA.
Σταυρίδης, Σ., (2002). Ανά τη πόλη οθόνη στην πόλη σκηνή. Αθήνα: Ελληνικό Γράμματο.
Koolhaas, R. et Harvard Design School: Project on the city, Boeri S. et municipality, Tazi N., Kwinter S. et Fabricius D., Obrist H.U., (2000-2001). Mutations. Barcelona: Actar.
Sennett, R., (1999). The fall of the public man. Αθήνα: Νεφέλη.
Ascher, F., (Mai 1996). Métapolis ou l'avenir des villes. Paris: éditions Odile Jacob. Σινεμά
  - Aumont, J., (2007). Moderne?: Comment le cinéma est devenu le plus singulier des arts. Paris: Cahiers du cinéma.
  - Pallasmaa, J., (2001). The architecture image: existential space in cinema. Helsinki: Rakennustieto Publishing.
  - Comolli, J.L., Althabe, G., (1994). Regards sur la ville. Paris: éditions Pompidou.